

พฤษภาคม

วาไรตี้

GEMS, JEWELRY, CATCH MAGAZINE

ใน ห่วง ค ว า ม ค ่า นี ง 100

บุญมัน...งานของเขาไกล

ทุก ๆ วันเวลากลับบ้าน ผมมักจะเดินผ่านร้าน HOUSE OF GEMS เชนเจิวelryกรง แรกเห็นเพียงชื่อไม่สามารถทำให้ผมเกิดความสนใจขึ้นมาได้ บังเอิญวันหนึ่งมีเหตุให้ผมต้องหยุดยืนติดฝนตรงหน้าร้านพอดี...หยุดยืนแล้วมองอย่างตั้งใจ..ไม่ยากเลยที่คุณจะเปิดประตูเข้าไปในวินาทีนั้น

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้ผมต้องจำหัวเช่นนี้

สาเหตุแรก งานของเขาไกลด้วยระยะทาง..

สาเหตุสอง งานของเขาไกลด้วยระยะเวลา..

หากจะเอ่ยถึงเรื่องความไกลแล้วละก็ คงไม่มีใครชอบสักเท่าไร เพราะมันทำให้รู้สึกขี้เกียจและท้อท้อได้ง่ายๆ..แต่เขาไม่

ผมเป็นคนจันทบุรีเป็นคนเมืองพลอยแท้ๆ สมัยเด็กๆผมจำได้ว่าเวลาพวกเขาขึ้นไปเล่นกันบนภูเขานั้นสองข้างทางเต็มไปด้วยพลอยดิบทั้งนั้น ตามทางถนนที่ชาวบ้านเขามาขุดร่อนกันก็เกลื่อนไปหมด โดยเฉพาะพวกสตาร์

ซ์ไฟร์มีมากที่สุด เก็บมาเล่นกันชนิดที่เรียกว่าแทบจะไม่เห็นคุณค่าอะไรเลย บางทีชาวบ้านเขาเอามาใส่ไว้ในโถงน้ำเพื่อให้มันเย็นเท่านั้นเองครับ

ถึงแม้ว่าผมจะคลุกคลีกับพลอยมาตั้งแต่เด็ก ๆ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ผมก็ยังไม่เลิกซึ่งเลยครับ

เป็นคำบอกเล่าของชายวัยปลายหนุ่มใหญ่ ผมสีเงินหยักศกที่แซมตลอดทั้งศีรษะทำให้รู้สึกถึงความเข้มขลังในประสบการณ์ชีวิตได้เป็นอย่างดี ผมนึกกับผิวพรรณที่ดูสะอาดสะอ้านทำให้รู้สึกไม่ได้ว่า เขาต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่น่าติดตาม...**บุญมัน บุญฤทธิ์**

ช่วงวัยรุ่นผมไปเรียนที่อินเดียประมาณ 5 ปี หลังจากนั้นก็ย้ายไปทำงานประจำที่สถานทูตลอนดอนประเทศอังกฤษ นับเป็นโชคหรืออะไรก็ไม่ทราบที่มีพิตธิภักธ์อยู่ที่หน้าสถานทูตพอดี พอมีเวลาหรือวันเสาร์อาทิตย์ที่ไรผมต้องเข้าไปดูอยู่เรื่อย ภายในพิตธิภักธ์ของเขามีพวกหินมากมาย และการจัดแสดงนิทรรศการของเขายอดเยี่ยมมาก มีการแสดงของภูเขาไฟระเบิดทุกขั้นตอน ลาวาไหลมาทับถมกันจนเกิดพลอยและหินมากมาย เรียกว่าดูแล้วไม่เบื่อเลย ได้ความรู้มากครับ เพราะคนที่นี่เขาให้ความสนใจจุดกำเนิดของโลกและธรณีวิทยามาก

14 ปีที่ผมอยู่ประจำสถานทูตผมคลุกคลีกับหินมาตลอด จนกระทั่งผมต้องกลับมาแต่งงานที่เมืองไทย ในช่วงนั้นพ่อตาของผมเขาแหย่ผมว่าอยากเป็นผู้ดี คือระบบงานราชการในสมัย

สะเก็ดดาวชนิดหินปูนเหล็ก

นั้นค่อนข้างดีมาก หรืออยากเป็นเศรษฐี (หัวเราะ) เพราะพ่อตาของผมมีโรงงานเจียรไนพลอยอยู่ที่เมืองกาญจน์ ท่านเป็นนายกสมาคมอัญมณีคนแรกก่อนคุณอนันต์ ซาลาวลา นะครับ

ท่านบอกว่าถ้ากลับมาแล้วขอ 2 อย่างที่ห้ามทำ คือ อย่าเป็นลูกจ้างเขา และอย่าเล่นการเมือง อย่างหลังนี้เป็นเพราะสมัยที่ผมอยู่อังกฤษผมจะรู้จักกับผู้ใหญ่ของไทยอยู่หลายท่าน สนทนากันดีครับเช่น ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช แล้วก็มีส่วนคนที่บอกว่า ถ้ากลับ

มาเมืองไทยเมื่อไหร่จะกลับมาตั้งพรรคการเมืองทันที ท่านก็ชวนผมด้วย แต่ผมก็ปฏิเสธไปด้วยเหตุผลที่พ่อตาขอมา (หัวเราะ)

พ่อตาของผมท่านต้องการให้มาช่วยบริหารโรงงานเจียรระโนพลอยพอเตรียมตัวจะกลับเมืองไทยแล้ว ผมก็แวะไปที่ห้างขายหินแห่งหนึ่งเหมือนกับเป็นการหึ่งทวน แล้วบังเอิญว่าคนขายเขาถามผมว่าหินแบบนี้ที่เมืองไทยมีหรือเปล่า ซึ่งก็คืออะเกตนั่นเอง ตอนนั้นผมเองก็ไม่รู้ว่ามันมีหรือเปล่านั้นเพราะจาก

เมืองไทยมาได้ 19 ปีแล้ว *

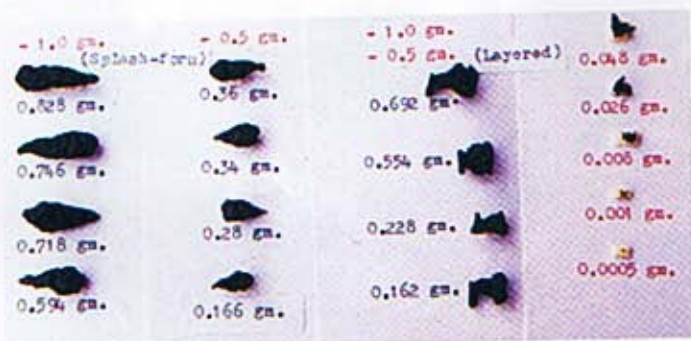
นับเป็นคำถามที่จุดประกายและสร้างความกังขาในใจให้กับบุญมัน ในนาที่นั่นทันที

* พอผมมาเมืองไทยเพียงอาทิตย์แรก ก็ไปเดินเล่นที่สนามหลวงในวันอาทิตย์ แล้วก็ไปเจอเขาขายอะเกตพอดี แต่เขาเรียกกันว่าหินโมกุลซึ่งได้มาจากลพบุรี รุ่งขึ้นผมเลยขับแลนด์โรเวอร์บุกไปที่อำเภอลำานารายณ์ทันที ชาวบ้านบอกให้ผมไปพบสมภารที่วัดแห่งหนึ่ง แล้วผมก็ไปเจอเข้าจริงๆ

เยอะมากเลยครับ หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่าในขณะที่กำลังนั่งสมาธิอยู่นั้นก็บังเกิดภวังค์เป็นเปลวเพลิงที่ลานวัด หลังจากนั้นก็ให้ชาวบ้านไปขุดดู ปรากฏว่าพบอะเกตอยู่ในดินมากมาย ท่านเลยตั้งชื่อขึ้นมาและก็เรียกวัดนี้ว่าวัดโมกุล หลังจากนั้นผมใช้เวลาศึกษาหินเรื่อยมาทั้งๆที่ต้องบริหารโรงงานด้วย

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมสนใจในขณะที่กำลังศึกษาหินไปด้วยก็คือพวกสะเก็ดดาว ในสมัยนั้นที่โรงงานเขาให้เด็กฝึกใหม่ใช้สะเก็ดดาวนี้แหละครับที่มา

บุญมัน...งานของเทikel

ขนาดต่างๆของชนิดแก้ว

เจียแทนพลอยแท้ ผมเห็นครั้งแรกก็สนใจทันที เลยไปตามพ่อตา ท่านเล่าว่าคนโบราณนับถือมานานแล้ว ถ้าใครมีเก็บไว้ในบ้านรับรองไม่มีเงิน จริงๆแล้วราคามันก็ไม่แพงด้วย

นอกจากเขาจะให้ความสนใจในเรื่องหินที่ขุดขึ้นมาพร้อมกับพลอยมากกว่าที่จะสนใจในตัวพลอยจริงๆ จนสร้างความประหลาดใจให้กับพ่อตาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสะกดดาวยิ่งเป็นสิ่งที่ยากทำให้คนรอบข้างรับรู้ในส่วนลึก..เพราะอะไรนั่นหรือ..ทั้งหินแปลกและวัตถุลึกลับต่างก็เป็นตัวเชื่อมโยงความคิด จินตนาการที่ได้รับการป้อนเฉพาะมาจากอังกฤษในครั้งนั้น แน่นอมนัยย่อมสนุก มีเรื่องราวและสร้างมโนภาพให้ตื่นเต้นเป็นไปตามครรลองของมันมากกว่าพลอยหลากสีแบบนั้น

ผมอ่านตำราการค้นคว้าของฝรั่งมากขึ้น พร้อมกับเริ่มหาสะกดดาวอย่างจริงจัง ผมจะไปยังแหล่งที่เคยมีการค้นพบกันเลยทีเดียว ประเภทไปกันเป็นอาทิศย์ บางครั้งฝรั่งหากันไม่เจอนะครับแต่ผมใช้วิธีสอบถามชาวบ้านที่เป็นคนเก่าคนแก่ ปรากฏว่าก็เจอเหมือนกัน เลยมีสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ

ซึ่งตอนนั้นมีลูกาบาดตกที่เชียงคาน ฝรั่งเขาสนใจกันมากบอกว่าควรจะไปดูให้ได้ ซึ่งจริงๆแล้วทางกรม-

ทรัพยากรธรณีและจุฬาฯไปหากันก่อนพวกเขา แต่ผมตั้งใจว่าจะเข้าไปหาที่ที่มีบันทึก ที่ที่ชาวบ้านเก็บกันได้ ฝรั่งแนะนำให้ผมใช้เครื่องมือชนิดหนึ่งที่ไว้คอยตรวจหาอนุภาคโดยเฉพาะ โดยตั้งโปรแกรมว่าเราต้องการชนิดที่มีธาตุแบบไหนได้ แต่ว่าไม่ใช่จะหากันได้ง่ายๆนะครับเพราะภูเขาชั้นปกคลุมเต็มไปด้วยหมอก บางครั้งก็ไม่เจอตามลำคลองร่องน้ำ ท้องนา แต่ที่ดีที่สุดก็คือชาวบ้านนั่นแหละ ที่คอยเป็นหูเป็นตาให้และที่สำคัญต้องไปตามแหล่งที่รวมชาวบ้านได้ก็คือวัดนั่นเอง พอประชุมกันผมก็บอกว่าใครมีหินแบบนี้ให้เอามาขายให้ผม จะรับซื้อทั้งหมด แล้วก็มีการตั้งรางวัลด้วยว่าใครหาก่อนที่ใหญ่ตามขนาดที่กำหนดก็จะให้รางวัลพิเศษ

ด้วยวิธีนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ง่ายแต่ก็ได้รับผลที่หวังไว้เกินคุ้มและในครั้งนั้นทำให้บุญมันต้องจดจำวันเวลานี้ไปอีกนานเลยทีเดียว

วิธีนี้ทำให้เกือบเสียท่าเหมือนกัน เพราะมีอยู่คนหนึ่งที่ประกาศออกมาว่าเขามีมากมายชนิดเป็นตันๆ ผมเลยบอกว่าจะให้หลักล้านถ้าหากมีจริงๆ แต่เขาบอกว่าอยู่ที่ฝั่งลาวนะครับ ตอนนั้นใจมันเต้นรอลุ้นจนตัวโก่งวิ่งหาเงินโอนเงินกันให้วุ่น แต่ผู้จัดการธนาคารมีข้อแม้ว่าห้ามนำเงินออกไปนอกธนา-

การโดยเด็ดขาด พอถึงวันกำหนดนัดเจอ ชาวบ้านคนนั้นบอกว่ายานของข้าวมายังไทยไม่ได้ กลัวตำรวจจับ ซึ่งผมชักเอะใจแล้วว่าคนอื่นเขาขนของกันมาเป็น 10 ปีก็ไม่เคยโดนจับอะไร เขาขอต่อรองให้มายื่นหมยยื่นแนวกันกลางลำโขง ทางผมเลยคิดว่าทำไมถึงมีปัญหาแน่ แสดงว่าเขาเตรียมแผนจะหลอกเราแล้ว มันเสี่ยงมากนะครับถ้าเกิดอะไรขึ้นกับการที่หอมเงินไปกลางแม่น้ำ

แต่ใช่่วาไซคนในครั้งนั้นจะมลายหายสิ้น เพราะกลิ่นเก่ายังไม่ทันหายกลิ่นใหม่ที่หอมหวานกว่าก็เข้ามาแทนที่ หากลองนึกย้อนดูอีกครั้ง บุญมันคงต้องขอบคุณโชคชะตา ที่ทำให้เส้นทางของเขาถูกเปิดกว้าง ด้วยกลไกของความอยากรู้อยากเห็น และวิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์เพื่อมนุษย์โลก

ตอนนั้นถึงแม้ว่าผมจะได้สะกดดาวมาไม่มากนัก เพราะความเข้าใจผิดของชาวบ้านเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสี คือ บังเอิญมีชาวบ้านที่เก็บได้คนหนึ่งมาตายภายใน 7 วันเสียอีก พวกเขาเลยเอาไปทิ้งในแม่น้ำกันหมด ผมได้พยายามแล้วแต่ก็ขุดหาไม่เจอ หลังจากนั้นเพียงไม่กี่วันมีชาวบ้านคนหนึ่งมาบอกว่าเขามี 2.5 กิโลอยู่หนึ่งก้อน ขณะนั้นตามประวัติยังไม่เคยพบอนุภาคที่ใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย คราวนี้เป็นเรื่องจริง ไม่โดนหลอกเหมือนคราวที่แล้ว (หัวเราะ)

ผมซื้อมาในราคาไม่กี่พันบาทพร้อมกับเสียเงินอีกเล็กน้อย เพราะมันหล่นมาโดนหัวลูกวัวของเขาตาย ที่เด็ดไปกว่านั้นคือเขาบอกว่ายังมีอีกหนึ่งก้อนหนักประมาณ 25 กิโลฯ แต่อยู่ที่ผู้ว่าเมืองลาว จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มีรายงานว่าพบเลยครับ

ปีที่เจอคือค.ศ. 1981 นับเป็นเวลาดีที่เขาจะได้เริ่มสู่วางชีวิตใหม่

หลังจากนั้นผมก็เอามาวาง

ไขว้ไว้ที่หน้าร้าน มีอยู่วันหนึ่งฝรั่งเดินมาเจอแล้วขอซื้อแต่ผมไม่ขาย เขากลับไปรายงานที่อเมริกาให้โปรเฟสเซอร์ผู้เชี่ยวชาญด้านอุกกาบาตทราบ สักพักจึงมีจดหมายมาถึงผม เพื่อขอซื้ออุกกาบาต หินเอาไปไว้ที่พิพิธภัณฑ์ประเทศของเขา เขาคือโปรเฟสเซอร์ วัตสัน ซึ่งต่อมาก็คือคนที่เข้ามาสำรวจหลุมอุกกาบาตในเมืองไทย ร่วมกับคณะสำรวจของไทย

โดยที่เขาลงทุนมารับด้วยตัวเองพร้อม ๆ กับตั้งคณะสำรวจมาด้วยกัน ทางทีมงานของเขาเองก็ไม่ทราบด้วยว่า ขณะนั้นวัตสันได้ซื้ออุกกาบาตจากผมไปเรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างถูกเก็บเป็นความลับทั้งหมด

หลายฝ่ายของไทยที่ร่วมสำรวจกับอเมริกา เช่น สภาวิจัยแห่งชาติ กรมทรัพยากรธรณี จุฬาฯ สงสัยกันว่าทำไมผมถึงได้รู้จักกับวัตสัน และทำไมถึงได้ร่วมทำงานในระดับชาติได้ *

นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ บุญมั้นเป็นเพียงผู้เดียวที่ไม่ได้มีดีกรี ประทับเกี่ยวกับฐานะทางวิทยาศาสตร์ใดๆ

ทั้งสิ้น แต่ได้รับการยกย่องให้เป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับอุกกาบาตโดยเฉพาะ...

อุกกาบาตเท่าที่ค้นพบในโลกนี้ แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ ชนิดเหล็ก หิน เหล็กปนหิน แก้ว โดยที่อย่างหลังมีการค้นพบมากที่สุด

ในส่วนของราคาด้านบุญมั้น บอกว่านักนิยมไม่ได้คำนึงถึงขนาดแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะพิจารณาว่าการตกในแต่ละครั้งขนาดที่เจอใหญ่ที่สุดในครั้งนั้นเป็นเท่าไรต่างหากที่สำคัญ เพราะการตกแต่ละครั้งย่อมแตกต่างกัน

หากจะพิจารณาในแต่ละประเภทแล้วชนิดเหล็กมีราคาสูงที่สุด เพราะตามประวัติในเมืองไทยมีการตกเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่บ้านร่องดู จังหวัดเพชรบูรณ์

หากจะพิจารณารชนิดแก้วที่มีจำนวนมากกว่าชนิดอื่น ขนาดย่อมเป็นตัวตัดสินที่ดีที่สุดว่าควรมีคุณค่าราคาขนาดไหน

* จากการค้นคว้าของฝรั่งพบว่าชนิดแก้วที่ตกในปี ค.ศ. 1932 ขนาดใหญ่ที่สุด

ที่เจอคือ 3.2 กิโลฯ ตอนนี้อยู่ที่พิพิธภัณฑ์กรุงปารีส ต่อมาปี ค.ศ. 1934 พบ 7.4 กิโลฯ ตอนนี้อยู่ที่กรุงโคโร อียิปต์ ต่อมาปี ค.ศ. 1971 พบ 12.8 กิโลฯ อยู่ที่กรมทรัพยากรธรณี กรุงเทพฯ และต่อมาในปี ค.ศ. 1989 เดือนเมษายน หลังจากที่นักสำรวจกลับไปแล้ว ผมกับทีมงานที่ตั้งขึ้นมาเองไปหาพบขนาด 12.4 กิโลฯ จนกระทั่งเดือนพฤศจิกายนในปีเดียวกัน ผมพบก้อนใหญ่ที่สุดคือ 24.5 กิโลฯ ถึง 2 ก้อนด้วยกันที่จังหวัดอุบลฯ ซึ่งบรรดานักวิชาการต่างก็ลงความเห็นกันว่าใหญ่ที่สุดเท่าที่มีมาคิดว่าน่าจะใหญ่ที่สุดในโลกเลยครับ *

ยิ่งไปกว่านั้นนอกจากบุญมั้นจะมีชิ้นที่ใหญ่ที่สุดแล้ว ชิ้นที่เล็กที่สุดก็เพิ่งจะเปิดเผยออกมา ซึ่งเป็นการคาดคะเนโดยเปรียบเทียบจากหลักฐานการบันทึกที่มีอยู่เดิม คือมีขนาด 1 กรัมเท่านั้น และนี่เป็นโอกาสดีที่หนังสือ *

บุญมัน...งานของเททอล

สะเก็ดดาว
ชนิดแก้ว

ลูกกับแม่น้ำจะอยู่ใกล้ๆกัน ตอนนี้มี
มีขนาดเล็กที่สุดคือ 0.0005 กรัม *

บุญมันลูกรับไปหยิบชิ้นเล็กกว่า
หัวไม้ขีดมาให้ดู และยังเตือนด้วยว่า
ให้จับเบาๆเพราะความคมไม่แพ้มีดเลย
ทีเดียว

* ตอนนี้นำพวกเรายังมีทีมเดิมคือ
วัดสันและอเมริกา สภาวิจัยแห่งชาติ
กรมทรัพยากรธรณีและอาจารย์จาก
มหาวิทยาลัยต่างๆ ซึ่งกำลังสำรวจหา
หลุมอุกกาบาตแห่งสุดท้ายและพบสะ-
เกตดาวมากที่สุด มีการสันนิษฐานว่า
เกิดจากการระเบิดของภูเขาไฟบนดวง-
จันทร์เมื่อ 600,000 ปีที่แล้ว และจุด
ที่น่าจะพบโดยการดูจากภาพถ่ายดาว-

* พลอย * ได้รับเกียรติให้เป็นหนังสือ
เล่มแรกที่ลงเรื่องราวชิ้นนี้

* ผมพบก้อนเล็กเมื่อปีที่แล้วนี้
เอง เป็นความบังเอิญมากเพราะในขณะที่
ที่กำลังนั่งขีดทำความสะอาดพวกก้อน
ใหญ่ๆ พวกชิ้นเล็ก 3 ชิ้นก็หล่นลงบน
ตะแกรง ครั้งแรกก็ไม่เอะใจอะไร ผม
ต้องใช้แว่นขยายตรวจดูเลยนะครับ
เพราะมันเล็กจริงๆ แต่เมื่อสังเกตดูดี
พบว่ามันไม่ใช่รอยแตก ฉะนั้นมันย่อม
ต้องเป็นอุกกาบาตแน่นอน และเป็นชนิด
แก้วด้วย

ผมเลยตั้งสมมุติฐานเองว่าตัว-

อีไดโนเสาร์กินเนื้อ

เยี่ยม คาดว่าต้องอยู่ที่บริเวณชายแดน
ของไทย เขมรและลาว

พวกเราเคยแบ่งทีมออกไปค้นหาที่เขมรซึ่งได้มา 12 กิโลกรัมครั้งแรก
และก็ได้มากขึ้นเรื่อยๆแต่ที่ทีมงานต้อง
มาเสียชีวิตด้วยกับระเบิด มันอันตราย
มากเพราะบ้านเมืองของเขายังไม่สงบ
แล้วเราก็สูญเสียงบประมาณมากด้วย
เลยมาตกลงกันว่าน่าจะหยุดสักพักก่อน

โดยส่วนตัวของผมแล้วอยากให้
เจอบางอย่างมากกว่าครับ เพราะจะ
ได้ทำเป็นที่ท่องเที่ยวเหมือนกับออสเตรเลีย

นับเป็นเวลาเกือบ 3 ปีแล้วที่
ทีมงานชุดนี้ทุ่มเทกายและใจเพื่อมวล
มนุษยชาติ แต่ความหวังก็เริ่มคล้อย
หายไปกับกาลเวลา หากว่าประเทศ
เพื่อนบ้านของเราอยู่ในสภาพที่มอบ
ความปลอดภัยให้ได้ เมื่อนั้นไฟคง
กระพือไหมขึ้นในใจของพวกเขาอีกครั้ง

อดีตเมื่อ 30 ปีก่อนภายในร้าน
HOUSE OF GEMS แห่งนี้มีพลอยน้ำ-
งามไว้อวดลูกค้าทั้งไทยและเทศมากมาย
แต่เวลานี้ทุกอย่างถูกเปลี่ยนไป ซึ่งเหลือ
เพียงคำใคร่ครวญ 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น
เพราะพื้นที่เกือบทุกตารางนิ้วถูกวางไว้

ด้วยสะเก็ดดาวและฟอสซิล

ด้วยความเป็นคนที่ชอบทำ
อะไรและให้ความสนใจที่ไม่เหมือนใคร
พวกฟอสซิลซากชีวิตแห่งอดีตกาลจึง
เป็นสิ่งที่เขาตามล่าอย่างไม่ลดละด้วย
เช่นกัน

‘ตอนแรกเริ่มมาจากการสะสม
ก่อน ผมจะซื้อของที่ร้านเสียมากกว่า
ไม่คิดที่จะขายจริงๆ มีอยู่วันหนึ่ง
ฝรั่งมาเจอเข้า เขามาขอซื้อไม้ที่กลายเป็น
หินชนิดที่ไม่ได้ต่อราคาเลย ผมมา
นั่งคิดว่ามันก็ขายได้เหมือนกัน ทาง
พ่อตาก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะเห็นว่ามันเป็น
ธุรกิจได้ หลังจากนั้นก็เปลี่ยนจากงาน-
อดิเรกมาขายอย่างเต็มตัว

ผมเริ่มหาไปพร้อมกับช่วง-
สะสมสะเก็ดดาวครับ ปกติจะได้ข้อมูล
จากกรมทรัพยากรธรณี เพื่อดูว่าที่
ไหนมีหินเก่าแก่ที่เข้ากับหลักวิชาการบ้าง
ซึ่งส่วนใหญ่จะได้มาจากสระบุรี ลพบุรี
ตามโรงไม้หินต่างๆ โดยที่ผมติดต่อกับ
คนงานไม้หินว่าถ้าหากเจอหินที่แปลกๆ
ก็จะขอซื้อ และให้เขาดูว่ารูปร่างของ
หอยฟอสซิลเป็นอย่างไร ไปๆมาๆคน-
งานช่วยกันหาหินให้ผมมากกว่าที่จะ
ไม่หิน จนหัวหน้าคนงานเขาไม่ไหว ผม

เลยติดต่อกับหัวหน้าโดยตรงแล้วอธิ-
บายให้เขาทราบ ทุกอย่างจึงไปได้ด้วยดี

ผมไม่ได้หาที่โรงไม่อย่างเดีย
วนะครับ ต้องลุยขึ้นไปหาบนภูเขาเอง
ด้วย แล้วบังเอิญโชคดีว่าครั้งหนึ่งผมพบ
หนอนฟอสซิล ซึ่งฝรั่งเห็นถึงงไม่เชื่อว่า
หินของเราจะเก่ามากเพราะหนอนแบบ
นี้มีอายุถึง 500 ล้านปี

แต่ที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมาก
ขึ้นก็คือ ของขบถ่ายของไดโนเสาร์หรือ
‘อี’ นั่นเอง

‘เมื่อก่อนกองโบราณคดีเคย
ขุดเจอซากไดโนเสาร์ที่ขอนแก่นและบริเวณ
ใกล้เคียง ผมเจออีในช่วงเวลานี้ด้วย
ซึ่งตอนนั้นผมไปทางมุกดาหารไปตาม
หมู่บ้านต่างๆ เพื่อไปหาหินแปลกๆ
เหมือนกับที่เคยทำมาก่อน โดยจ้างวาน
ให้ชาวบ้านช่วยหา ขุดไร้โถนาไปตาม
เรื่องมีอยู่วันหนึ่งชาวบ้านเขาเอาหินรูป-
ร่างแปลกมาให้ดูแล้วบอกว่ามันเป็นหิน-
ซีวู ที่สำคัญพวกเขาเชื่อว่าเป็นวัวที่
พระพุทธเจ้าเคยใช้เป็นพาหนะ ฉะนั้น
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ พวก
เขาเอาเข้าน้ำไว้อาบไว้ดื่ม จริงๆแล้ว
ก่อนหน้านี้ก็เคยหากันได้หลายก้อน
เหมือนกัน มันแข็งจนกลายเป็นหิน
เลยครับ

ผมเอากลับมาทำความสะอาด
ที่ร้าน แล้วมีอาจารย์ฝรั่งที่สอน A.I.G.S.
เดินมาเห็นเข้า เขาตกใจมาก บอก
ว่ามันไม่ใช่หินซีวูอย่างที่ผมคิดแต่มัน
คืออีไดโนเสาร์ ตอนนั้นบ้านเรายังไม่
มีโชว์ที่พิพิธภัณฑ์เลย

หลังจากนั้นผมจึงรีบไปหาชาว-
บ้านให้เขาช่วยขุดมาให้อีก ได้มาอีก 10
กว่าก้อน เลยเลือกเก็บเอาไว้โชว์ที่ร้าน
มีลูกค้าของผมคนหนึ่งเป็นประธานมูลนิธิ
ไทยญี่ปุ่น มาขอซื้ออีไปชิ้นหนึ่งแล้ว
เลขาของเขาติดต่อไปที่รายการ ‘ตาม-
ไปดู’ ให้ออกอากาศ เมื่อประมาณ

บุญมัน...งานของเฑาะ

สะเก็ดดาวชนิดเหล็ก

สะเก็ดดาวชนิดหิน

8-9 ปีมาแล้ว เผยแพร่ก่อนหนังสือสาร-
ลิตปาร์คอีกนะครับ *

บุญมันหยิบฮีหินขึ้นมาลูบคลำ
แววตาของเขาแสดงความรู้สึกภาคภูมิใจ
ใจออกมาอย่างชัดเจน

* ที่จังหวัดเดียวกันค้นหาได้ 2
หลุม ซึ่งหลุมแรกนั้นหมดไปแล้ว ส่วน
อีกหลุมอยู่คนละด้านของภูเขา ในตอน
ก่อนจะขึ้นไปขุด ชาวบ้านบอกว่าต้องมี
พิธีกรรมเช่นไหว้ด้วย เตียวเจ้าแม่
ภูเขาจะโกรธ จะบันดาลพายุใหญ่ ให้
ใช้เพียงเหล้าเท่านั้นแต่อย่างน้อยต้อง
1 ขวดขึ้นไป ..เอ้าเช่นก็เช่น และยังไม่
บอกอีกว่าพวกเขาต้องกินเหล้าที่เช่นด้วย
(หัวเราะ)..ก็ไม่ว่ากัน

ครั้งหลังสุดเมื่อปีที่แล้วผมก็
ไปที่นั่นมา คราวนี้ผมพาฝรั่งขึ้นไปด้วย
เพราะเขาต้องการถ่ายรูปเราในขณะที่
กำลังขุด และต้องการขึ้นไปเอาดินมา
วิเคราะห์ พวกผมเลยไปหาคนนำทาง
คนเดิมแต่ว่าเขาไม่อยู่ เลยหาคนใหม่
แล้วที่นั่นเขาไม่ได้เอาเหล้าไปเช่นด้วย

ผมต้องหาคนช่วยแบกสัมภาระ
หึ่งหลายไปด้วย เครื่องมือ อาหาร
น้ำ พวกผมกินอาหารพื้นบ้านง่ายๆ
พวกไถ่อย่างข้าวเหนียวส้มตำ ส่วนฝรั่ง
เขาเอาพวกขนมปังและน้ำไปเอง กอง-
ทัพเดินด้วยท้องเสร็จแล้วเราก็ต้องรีบ
เดินทางกันต่อ ช่วงเดินทางฝรั่งเกิด
ถ่ายท้องกระทันหัน ถ่ายแล้วถ่ายอีก

เดินไม่ได้เลย บางทีถึงกับยื่นถ่ายเลย
ครับ เลอะเทอะไปหมดคนต้องห้าม
นำไปส่งโรงพยาบาล เรากำลังไปเอาฮี
แท่งๆแต่กลับถูกเอาฮีไปแทน ผมนึกใน
ใจนะครั้นนี้อาจเป็นเพราะไม่ได้เช่นไหว้
เจ้าแม่ก็ได้ เชื้อโหมครั้นว่ารุ่งเช้าอา-
การท้องเสียนั้นหายเป็นปลิดทิ้ง เดียว
นี้เวลาผมพากรรยาไปด้วยทุกครั้งก็ต้อง
เช่น..ผมไม่กล้าเสี่ยงครับ (หัวเราะ) *

ภูเขาหะมันที่มืบเต็มไปด้วย
แมกไม้มานานาพันธุ้ หนามอันคมกริบ
แมลงเล็กร้ายที่ไม่มีใครรู้จัก ชุกชุม
ซ่อนอยู่ทุกมุมใต้ใบ ทางนำสายธารเล็ก
ที่ไหลลงมาจากยอดเขา คือเส้นทางที่
เขาใช้เป็นแนวในการไต่ปีนย่องขึ้นภูเขา
คราใดที่มีพายุฝนกระหน่ำอย่างรุนแรง
หน้าผาระหว่างลำธารสายยาวจะถล่ม
พังลงมา และดินกองนั้นคือที่มาของฮี
หินมีค่า

* เวลาผมไปครั้งใดต้องไต่ต้อง
ปีนเถาวัลย์ขึ้นไปหาดินกองนั้น ฝาดง
หนาม มันเหมือนการผจญภัยเลย ตอน
นี้กำลังค้นหาไซโตโนเสาร์ด้วย แต่อายุ
ของผมก็ปาเข้าไปตั้ง 63 ปีแล้ว จะให้
บุกหนักเหมือนเมื่อก่อนก็คงไม่ได้ ตอน
นี้เพียงสั่งว่าถ้าชาวบ้านเจอของแปลกๆ
ให้เอามาขายกับผม *

จะให้เหมือนกับอินเดียนำเงินฝ
อย่างในหนังสือก็กระไรอยู่จริงไหม..!

